

Πρέπει νὰ τὸ αἰσθάνεται τις διότι ὅταν τὸ αἰσθάνεται βεβαίως καὶ τὸ ἐννοεῖ (Ράς).

Αἱ ἄλλαι ἀπαντήσεις εἰς τὰ προεχῆς φύλλον.

2. Ὁραῖα μάτια ἢ ὠραῖα χεῖλη;

Τὰ ὠραῖα μάτια καὶ βλέπουν καὶ μιλοῦν. ἐνῷ τὰ χεῖλη μόνον ὁμιλοῦν (Ἐγώ).—Τὰ μάτια μιλοῦν καλλιτέρα ἀπὸ τὰ χεῖλη, ὥστε μάτια καὶ πάλι μάτια! (Ὁ γείτων).—Τὰ ὠραῖα μάτια ἐκφράζουν τὰ πάντα, ἐνῷ τὰ χεῖλη εἶνε ἀπατηλὰ (Ράς).—Ἀπὸ τὰ μάτια πλάνεται, πτὰ χεῖλη κατεδαίνει, λέγει τὸ τραγοῦδι. Λοιπὸν τὰ μάτια εἶνε ἡ πηγὴ (Κ. Ν.).—Τὰ ὠραῖα μάτια σφάζουν. Τὰ χεῖλη χασμῶνται. (Ὁ εὐαίσθητος Μαυριτανός).—Ὁ Θεὸς ἔθεσε ψηλὰ τὰ μάτια καὶ χαμηλὰ τὰ χεῖλη. Κάποιον λόγον βέβαια θὰ εἶχε. (Κάποιος).

3. Τί εἶνε ὁ κόσμος;

Μία ἀπάτη (Ράς).—Δημιουργημα τέλειον, ἀλλὰ γελοῖον (Σταφίς).—Ὁ κόσμος εἶνε σφαῖρα καὶ γυρίζει (Τί σὲ μέλει);—Εἶνε ἐν σφάλμα τοῦ Ὑψίστου διαπραχθὲν ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς (Ὁ Πολιτικολόγος).—Κόσμος εἶνε ἐλπίδες, ἀπογοητεύσεις, προσδοκίαι, διαψεύσεις, μόθος καὶ ὕπνος, ἀηδία καὶ ματαιότης (Ὁ ἀφηνυκτός).—Ὁ κόσμος εἶνε... στολισμός (Τὸ μαυροπούλι).

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ἀριθμητικὴ τοῦ ἔρωτος

Ὁ Δουμᾶς υἱὸς λέγει :

Ἐπὶ 10,000 ἀνθρώπων ὑπάρχουν : 7,000 - 8,000 οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὰς γυναῖκας, 1,999 οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὴν γυναῖκα, 1 ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ μίαν γυναῖκα.

Ἀλήθεια

Ἐνῷ τὸ πετροβολοῦν, τὸ δένδρον μεγαλώνει.

Ἡ δυστυχία τῆς εὐτυχίας εἶνε ὁ κόρος ἡ εὐτυχία τῆς δυστυχίας εἶνε ἡ ἐλπίς.

Ὅταν ὁ χαρακτήρ ἀνθρώπου τινὸς εἶνε τοιοῦτος ὥστε νὰ ἐπιτρέπηται αὐτῷ νὰ ἔχη αὐτοπεποιθῆσιν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀφεύτως θὰ εὐδοκίμησῃ.

Τί λέγουν οἱ δοφοί

Εἰς ὅλους δίδε τὸ αὐτί, ἔς ὀλίγους τὴν φωνή σου,

Σαῖκοςπῆρ.

Ποῦν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ χρίστων; Αἷμα ὑγιές, ἐπιθυμία ἀποσκληρυνθεῖσαι καὶ νεῦρα ἰσχυρά.

Ἀουερμπας

ΜΕΙΛΙΑΜΑΤΑ

Ὁ κ. Π. εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κυρίας Ν. ἣν εὕρισκε συνομιλοῦσαν θερμῶς μετὰ νεαροῦ κομψομομένου, ἵνα μὴ τὴν διακίψῃ δὲ ὀπισθοχωρεῖ ἐν τάχει.

— Εἰσέλθετε, εἰσέλθετε, ἐφώνησεν ἡ κυρία.

— Α! ὄχι, κυρία μου, ἀναφωνεῖ μετ' εἰρωνείας ὁ κύριος Π., σὰς ἀφήνω κυρίαν τοῦ... παιδίου.

Μαθητὴς (ἀποχαιρετῶν τὸν πατέρα του, ἀναχωροῦντα διὰ τοῦ Σιδηροδρόμου) : Ὁ Θεὸς μαζί σου, μπαμπά! Ὁ μπαμπᾶς (θυμωμένος) : Βλᾶκα! νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Θεὸς ταξιδεύει με τρίτην θέσιν;

Ἀκρον ἄκρον εἰρωνείας.

Νὰ εἶσαι τυφλὸς καὶ νὰ σοῦ παρουσιάξουν συναλλαγματικὴν, πληρωτέαν ἐπὶ τῇ ὕψει....

Ἀκροτελεύτιον

Ἰ δ ι ὁ τ ρ ο π ο ς. Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἔχει τὸ θάρρος νὰ λέγῃ ἐκεῖν, τὰ ὅποια οἱ ἄλλοι...σκέπτονται.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΗΜΗΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ἸΑ σύντομος ἀλλὰ πικρὰ εἰδησις, ἡ τοῦ θανάτου τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, ἐνέπληψε ὁδύνης καὶ καταπλήξεως τοὺς παρ' ἡμῖν φιλολογικοὺς κύκλους. Ἡ συμπαθὴς διηγηματογράφος, ἡ ὁποία μετ' ἡν ἀφελῇ καὶ ἀπερίττον, ἀλλὰ ψυχολογικὴν γραφίδα τῆς

ἐπλούτισε τὴν Ἑλλ. διηγηματογραφίαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ ὀλίγους ἴσως, ἀλλ' ἐκλεκτοὺς καὶ φανατικοὺς ἀναγνώστας, ὑπέκυψεν πολὺ ἐνωρὶς εἰς τὸν νόμον τοῦ μοιραίου. Ἀπέθανεν εἰς μίαν γωνίαν νοσοκομείου ἐν Κηφισῇ, μόνῃ καὶ ἐγκαταλειμμένῃ, ἀκλαυστος καὶ ἀνυμνος ἡ κατ' ἐξοφὴν ὑμνήσασα τὴν οἰκογενιακὴν στοργὴν καὶ ἀγάπην. Καὶ εἶνε θλιβερόν ὅτι ὁ θάνατός τῆς συμπίπτει ἀκριβῶς μετ' τὴν τελειοτέραν ἀνθόσιν τοῦ ταλάντου τῆς, μετ'

τὸ ἀκτινοδόλμημα τῆς πνευματικῆς τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν μίαν ἡμέραν σύμπαθῶς θὰ ράνῃ μετ' ἀφρόθυμα ὁ ἱστορικὸς τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας.

Διὰ τὴν Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου προσήκει ἐκτενὲς νὰ γίνῃ λόγος. Τὸ φιλολογικόν τῆς ἔργον ἀνῆκον μόλις εἰς μίαν περίπου δεκάτην εἶνε καὶ ἀρκετὸν καὶ ἐκλεκτόν. Ὑπῆρξεν ἀναμφισβητήτως ἡ μόνη Ἑλληνὶς λογία, ἥτις ἀφοσιωθείσα εἰς τὸ διήγημα καὶ πρὸ παντὸς τὸ κοινωνικὸν καὶ ἠθογραφικὸν ἀπέδειξεν ἠνωμένα πολύτιμα χαρίσματα γυναικείας ἀπροσπονήτου ἀπλότητος καὶ ἀνδρικῆς ἄμα ἀντιλήψεως καὶ κρίσεως.

Εἰς μακρὰν μελέτην, ἥτις προσεχῶς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Πινακοθήκην» περὶ τοῦ διηγήματος ἐν Ἑλλάδι διεξοδικὸς θὰ γίνῃ λόγος περὶ τοῦ φιλολογικοῦ ἔργου τῆς ἀτυχοῦς Ἀλεξάνδρας. Ἦδὲν, ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἀπλῶς διερμηνεύομεν τὸ αἶσθημα τῆς θλίψεως, ἣν δοκιμάζομεν ἐν τῇ αἰφνυδίᾳ ἀγγελίας τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς, ὅστις δὲν στερεῖ μόνον τὰ Ἑλλ. γράμματα μιᾶς σεμνῆς καὶ πεφωτισμένης ἐργατικῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀλίγους φίλους

της ἀπορροφᾷ μᾶς ἐξόχως συμπαθοῦς μορφῆς, ἐνὸς σπινθηροδόλου πνεύματος.

Ἡ «Πινακοθήκη» εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως της πολῦτιμον συνεργάτιδα τὴν Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου. Ὑγάπα τὴν «Πινακοθήκην» καὶ εἰς τὴν ἀγάπην της αὐτὴν ὀφείλονται τὰ χάριν τῆς «Πινακοθήκης» γραφέντα καὶ ἐν αὐτῇ φιλοξενηθέντα διηγήματά της: «Ὁ Γάμος», «Ἀπέθανεν εὐτυχής», «Χειραφεσία», «Ἀπὸ τὸ ἴδιο ξύλο σταυρὸς καὶ φτυάρι», ἡ «γιαγιά». Ἀλλὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν συμπάθειαν, ἣν πλειστάκις ἐν ἐπιστολαῖς διετράνου, ἦλθεν ἀποτόμως νὰ διακόψῃ ὁ θάνατος. Ἀλλ' ἂν οὗτος τὸ σῶμα τῆς Παπαδοπούλου ἐθίξε, τὸ πνεῦμα της ὅμως θὰ ζῇ ἄθικτον, ἀνθηρὸν καὶ ἀδασίλευτον.

Ἡ ζωὴ τῆς ἀνυχοῦς κόρης δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἰδιάζον, ἥτο μία συνήθης βιοπάλη· διότι ἐπάλασε καὶ αὐτὴ πρὸς συντήρησιν. Διπύθουε πρὸ ἐτῶν τὸ ἐν Σιλυβρία παρθεναγωγεῖον, καίτοι νεωτάτη, ἀλλὰ παρήντησε τὴν θέσιν κ' ἐπανελθοῦσα εἰς Κ]πολιν ἐπέδθη εἰς τὰ προσφιλῆ της διηγήματα. Εἰργάσθη ἐπὶ τινα καιρὸν ὡς δημοσιογράφος εἰς τὰ Βυζαντινὰ φύλλα, πρὸ ἔτους δὲ ἐκλήθη εἰς Θεσσαλονικίην, ἵνα διευθύνῃ τὸ ἐκεῖ Παρθεναγωγεῖον. Δὲν ἐπέπρωτο ὅμως νὰ παραμεῖνῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπὶ πολὺ. Νόσος σοβαρὰ τὴν ἠνάγκαζε πρὸ τινος νὰ ἐπανελθῇ εἰς Κ]πο-

λιν καὶ ἐκεῖ ἐνθα εἶδε τὸ πρῶτον τοῦ ἡλίου φῶς, ἀφῆκε καὶ τὴν τελευταίαν πνοήν, βυθισθεῖσα εἰς τὸ σκότος τὸ αἰώνιον τῆς γῆς.

Τὸ ἔργον τῆς Παπαδοπούλου, ὅπως καὶ τῶν πλείστων λογίων μας, εἶνε ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπισμένον. Εἰς τὴν «Φιλολογικὴν ἡχὴν» τῆς Κ]πόλεως—περιοδικὸν ἄξιον πολλῆς προσοχῆς. ἀλλ' ἀτυχῶς ταχέως φυλλορροοῦσαν—ἐδημοσίευσεν πλείστα διηγήματά της, ὡς καὶ εἰς ἡμερολόγια. Ἡ «Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ» ἔχει καθῆκον νὰ σπεύσῃ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ἔχοντα τόσῃν ἐλληνικὴν ψυχὴν διηγήματα τῆς πολυκλαύστου νεκρᾶς καὶ νὰ τὰ ἐκδώσῃ εἰς τόμον. Μία τοιαύτη ἐκδοσις, ὡς καὶ τῶν ἔργων τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ τοῦ Μπτσάκη καὶ τοῦ Μωραϊτίδου, θὰ εἶνε ἐξόχως τιμητικὴ διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ ἐν Ὀδυσσῶ Μακίνα, ἔστω καὶ ἂν χάριν τῆς ἐθνικῆς ταύτης φιλολογίας παραμερισθῇ πολυδάπανός τις μετάφρασις προβληματικῆς χρησιμότητος. Ὑπῆρξεν ἄδικος καὶ ὕπουλος ὁ θάνατος ἀφαρπάσας ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς τὴν πολυδάκρυτον συγγραφέα· ὅς μὴ φανοῦν καὶ οἱ φίλοι τῶν γραμμάτων ἄδικοι, ἀρνούμενοι νὰ τελέσωσι τὸ μόνον ἀρμόζον εἰς τὴν ψυχὴν της μνημόσυνον, τὸ ὅποιον θὰ ἀποτελέσουν διασφόμενοι οἱ σπινθηρισμοὶ τοῦ χαριτωμένου πνεύματός της!

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Μετὰ λύπης ἀναγράφομεν τὸν ἐν Κερκύρᾳ συμβάντα θάνατον τοῦ ἀρχαιοτέρου τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων Γεράσιμου Ε. Μαυρογιάννη. Ἄν τὸ ὄνομα τοῦ Γεράσιμου Μαυρογιάννη δὲν εἶνε πολὺ οἰκεῖον εἰς τὰς νεωτέρας γενεάς, ἐν τοῖς ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἀριστέων τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου, κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ τύπος μόνον ἐκλεκτοὺς ἠρῶιμαι.

Ἀνὴρ ἐνδυνάτης παιδείσεως, μορφώσεως γενικῆς καὶ ἐιδικῆς, γλαφυρὸς πεζογράφος, πολεμιστὴς δέξυς καὶ εὐφυής, ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης ὑπῆρξεν ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐκδότης τῆς «Ἐλευθερίας» καὶ κατόπιν ἀρχισυντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας». Διετέλεσεν ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη γενικὸς πρόξενος εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ τὴν Τεργέστην, ἐπὶ τινὰ δὲ χρόνον ὑπῆρξε καὶ διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου, μεθ' ὃ ὁποσυχθεὶς ἰδιώτευσεν εἰς τὴν Κέρκυραν.

Ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης ὅμως δὲν ὑπῆρξε μόνον δημοσιογράφος. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ὑπῆρξε καὶ ὁ μόνος. Ἑλλήν τεχνοκρίτης. Σπουδάσας φιλολογίαν καὶ ζωγραφικὴν, εἶχε κάμει εἰδικὰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς, δὲν περιορίσθη δὲ μόνον εἰς τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασιν τῶν Βίων τῶν μεγάλων Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν (1862) ἀλλ' ἔγραψε καὶ πολῦτιμον ἔργον περὶ «Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Βυζαντινῶν καλλιτεχνῶν», ὡς καὶ πραγματείας περὶ τῶν ζωγράφων Δοξαράδων καὶ τῶν Ζακυνθίων Κουτουζῆ καὶ Καντούνη. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς διέγνωσαν τὸ τάλαντον τοῦ Νικολάου Γύζη, εἶνε δ' ἀληθῶς περιεργοντάτη περικτὴ παλαιότητης ἐφημερίδος φυλασσομένη μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ Γύζη τὰ ὅποια θὰ ἴδουν μίαν ἡμέραν τὸ φῶς, ὅπου ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης, κρῖνων τὸν ὅπλον τότε καὶ ὄσημον ἀπόφοιτον τοῦ Ἑλλ. Πολυτεχνείου, προλέγει εἰς αὐτὸν τὸ μέγα καὶ ἐνδοξον μέλλον, τοῦ ὁποίου πρᾶγματι καὶ ἔτυχε.

Ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κερκυρᾶν τὸ 1823, διετέλει μέχρις ἐσχάτων ἀκμαὺς τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις.

*

Ἐν Σικάδῳ ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ἰερώνυμος Ράϋμονδ ἔκαμε διάλεξιν περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἀναζωπυρώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

*

Εἰς Τρίκαλα εἰς τὸ χωρίον Σινηρὰ εὐρέθησαν ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ αἶθροι πλήρεις νομισμάτων.

*

Ἦνοιξεν ἐν Μονάχῳ ἡ ἐαρινὴ Ἐκθεσις *ceccesion*. 135 καλλιτέχναι ἐκθέτουν ἐν ὅλῳ 331 ἔργα. Ἡ ἐπιτροπὴ εἰδείχθη αὐστηροτάτη ἰδίως περὶ τὰς καλλιτεχνίδας, αἵτινες ἀποτελοῦν μόλις τὸ ἐν δέκατον τῶν ἐκθετῶν.

*

Ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου διωρολόγη ἐξαμελὴς ἐπιτροπὴ πρὸς ἐπίβλεψιν τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Στεφ. Σκουλούδη, Στεφ. Ράλλη, Μάρκου Αραγούμη, Πέτρου Καλλιγὰ καὶ Σπ. Σιάν.

*

Τὸ Αὐτοκρατορικὸν Μουσεῖον Κ]πόλεως ἐσχάτως ἐνήργησεν ἀνασκαφάς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μακρίδου βῆν ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐπὶ τῆς πόλεως Ράκκα (Νικηφόριον) τῆς Μεσοποταμίας, κεκμένης ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. Εὐρέθη μεγάλη ποσότης διαφόρων ἀγγείων ἐκ πορσελάνης ὁρίστης τέχνης, ἐξάγεται δὲ ἐξ αὐτῶν διὰ παρὰ τοῖς Ἀραβί κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεσαίωδος ἡ βιομηχανία τῶν ἀγγείων τοῦτων ἐκ πορσελάνης εἶχε φθάσει εἰς τελειότατον βαθμὸν, παράγονσα ἀγγεῖα δυνάμενα νὰ συναγωνισθῶσι πρὸς τὰ τῶν Σεβρῶν καὶ τὰ Φαβεντιανὰ τοιαῦτα.